

**UNIVERSITAT
DE VALÈNSIA**

DOCTORA *ESMORZARIS CAUSA*

PEPITA LLADRÓ

per

Clara Viana

Dissabte 3 de febrer de 2024

Altesa Reial
Virreina de Nàpols i Sicília
Vicepresident primer d'escala i cinquè d'Alemanya
Santedat
Primer ministre de la Bretanya francesa
Ministre de Alimentació
Cap menor de l'estat de la defensa
Presidenta de la judicatura general de l'estat
Padrins i Laudators dels futurs Doctors
Degà de la Facultat d'Anarcosindicalisme
Degana de la Facultat de Santeria
Autoritats acadèmiques i membres del claustre universitari
Amigues i amics
Senyores i senyors

Distingits convidats, ens reunim hui per a retre homenatge a una dona extraordinària, una lluitadora incansable la vida de la qual ha sigut modelada per l'adversitat i el coratge de la qual ha il·luminat el camí per a molts. Permeteu-me començar aquesta laudatio ressaltant la figura de les dones valentes, aquelles que, malgrat les dificultats que la vida els presenta, continuen la seua marxa amb determinació, sense perdre mai la gràcia d'un somriure.

En el teixit de l'existència, emergeixen destins únics i excepcionals. La història que hui compartim és la d'una dona que, des de les seues arrels, ha forjat el seu propi camí cap a l'èxit i la prosperitat. Nascuda en un entorn on la vida no sempre concedia els seus favors, va saber trobar força en si mateixa i en el suport d'una família que es va convertir en l'ancoratge de la seua fortalesa.

La importància de l'entorn familiar i el suport d'uns pares amorosos han sigut els fonaments sobre els quals s'erigeix la història que hui celebrem. A la vora de la séquia del Tremolar, entre barques i llauradors i sota l'abraçada de la tradició i l'herència familiar, aquesta dona decidida va prendre el timó d'una xicoteta taverna hereditat dels seus pares i, amb el temps junt al seu home, la va transformar en un florent racó en el cor de la nostra comunitat.

El relat d'aquesta dona és un testimoni del poder transformador de l'amor, la resiliència i la dedicació. Cada dificultat que va trobar en el seu camí va ser superada amb una determinació indestructible, demostrant que la força interior pot vencer fins i tot les tempestes més feroçes.

En la seua lluita per mantindre viva la flama de la tradició, aquesta dona no sols ha portat avant un negoci, sinó que ha construït un llegat. La taverna que una vegada va ser xicoteta s'ha convertit en un símbol de la capacitat de prosperar contra vent i marea, i en una botiga de barri que reflecteix l'essència mateixa de la comunitat. La seua història ens ensenya que, a vegades, les majors victòries provenen de les

batalles més difícils. Cada riure compartit, cada història contada, ha teixit una xarxa de connexions que transcendeix les parets de la seua botiga i es converteix en part integral del teixit social del veïnat.

Permeteu-me submergir-vos en el nostàlgic racó de la memòria, on l'essència d'una vida que ja no existeix es manifesta amb la càlida lluminositat de la tradició. En el cresol de la quotidianitat, Pepita es va destacar com una alquimista de sabors, una mestra culinària la destresa i la dedicació de la qual eren homenatjades en cada mos. La seua xicoteta botiga, un refugi d'aromes i sabors, es convertia en l'epicentre on els homes que treballaven àrduament en el camp o a les fàbriques pròximes buscaven consol per a l'ànima i nutrició per al cos. En aquesta tendeta, cada entrepà era una obra mestra teixida amb els fruits de la temporada i la proximitat geogràfica. Pepita no sols alimentava cossos cansats, sinó que també s'erigia en guardiana de l'autenticitat culinària, preservant les arrels d'una alimentació que celebrava la frescor i la connexió directa amb la terra.

Els clients que es convertien en habituals d'aquesta botiga eren més que mers comensals; eren companys de vida, còmplices en la dansa de les estacions i testimonis del canviant paisatge de la naturalesa. En cada esmorzar, compartien no sols el menjar que Pepita generosament oferia, sinó també les històries de les seues vides, els seus riures, i el racó íntim on convergien els seus anhels i afliccions en aquel bardalet que els acollia.

Encara que el temps ha avançat, les imatges d'aquells homes que, amb les seues mans cisellades pel treball i el front perlat de suor, buscaven refugi en la tendeta de Pepita perduren en les memòries. Fins i tot aquells que només van passar breument per la seua vida, en recordar el sabor dels seus entrepans, el só de la seua veu, reviu un capítol de tendresa i hospitalitat que continua ressonant en el caminar del temps.

Pepita, amb el seu davantal i el seu somriure acollidor, es va convertir en un far de generositat en un món que, a vegades, semblava indiferent. A través de la seua dedicació a l'excel·lència culinària i el seu amor per la tradició, teixia llaços invisibles que unien a la comunitat en una xarxa de gratitud i estima.

Hui, en reconèixer i honrar la tradició d'una forma de vida que es va esvaïr amb el pas de les estacions, rendim tribut a Pepita i a tots aquells que, com ella, van ser guardians de l'autenticitat i la connexió humana en un món que canvia ràpidament. Que els seus records continuen nodrint les nostres ànimes i recordant-nos la importància d'apreciar les arrels que ens han donat forma.

El seu amor incondicional per aquells que l'envolten ha sigut el far que il·lumina el seu

camí en els dies assolellats i la roca ferma enmig de les tempestes. La família, per a Pepita, no és només un llaç sanguini, sinó el pilar vital que ha sostingut la seua travessia a través dels camps de la vida.

Afable i tenaç, aquestes dues qualitats s'entrellacen en la personalitat de Pepita de manera única. El seu caràcter amigable i afable ha sigut un bàlsam per als qui la coneixen, brindant consol i calidesa fins i tot en els moments més desafiadors. La seua tenacitat, d'altra banda, es manifesta en la determinació amb la qual ha enfrontat les adversitats, transformant cada obstacle en un escaló cap al progrés i la superació.

Però l'essència de Pepita va més enllà dels límits del quotidià. És una enamorada de l'art en totes les seues formes, un esperit que troba inspiració en les vibracions estètiques que la vida ofereix. Com a lectora voraç i poetessa, la seua ment és un jardí de paraules on floreixen els versos i s'entretéixeixen històries. Cada llibre que ha passat per les seues mans ha sigut un viatge a mons llunyans i una trobada amb les emocions humanes més profundes.

La poesia de Pepita, no obstant això, aconsegueix el seu apogeu quan descriu "El Ravatxol" en un poema commovedor. La seua ploma, imbuïda de la veritat de qui ha viscut la història de l'Albufera, pinta paisatges amb paraules, capturant l'essència mateixa d'eixe entorn únic. A través dels seus versos, assoleix transmetre la connexió visceral amb la terra que la va veure créixer, revelant la màgia i la simplicitat que només pot ser expressada per aquells que han experimentat la història a través dels seus propis ulls.

La infància de Pepita es va teixir entre els arrossars, on l'arada dels seus pares traçava solcs d'esperança en la terra. Va créixer sota el cel vast, els ressons de les aus i la remor de l'aigua de la séquia del Tremolar, testimoni de la dedicació incansable dels seus progenitors per a brindar-los una vida millor.

En aquesta cerimònia de reconeixement, celebrem no sols la trajectòria de Pepita, sinó la riquesa de la seua persona, que es desplega com un llibre obert davant nosaltres. Que la seua història, la seua poesia i el seu amor per la família inspiren a les generacions esdevenidores a valorar l'autenticitat, la bellesa i el compromís de la qual amb la preservació de la tradició de l'esmorzar tradicional es manifesta com un far lluminós en la voràgine del temps.

Cada divendres, amb la mateixa devoció que ha guiat les seues mans al llarg dels anys, prepara amb cura entrepans per als treballadors d'una empresa de ferros. Aquest acte, aparentment simple, es converteix en un ritual setmanal que transcendeix la mera alimentació per a convertir-se en un acte de connexió humana, una celebració de la

continuïtat i l'arrelament en la tradició.

Els comensals de Pepita, en aquest cas, són joves, una generació que, amb gratitud i admiració, aprecia l'autenticitat que ella infon en cada mos. La connexió entre l'experiència de Pepita i les aspiracions d'aquesta nova generació crea un pont entre el passat i el present. Els treballadors, lluny de ser només beneficiaris del seu art culinari, es converteixen en portadors d'una flama que, encara que antiga, brilla amb la vitalitat d'una tradició que perdura.

L'amor que Pepita vessa en la preparació d'aquests entrepans és un testimoni viu de la seua connexió amb l'art de l'alimentació. Cada ingredient és seleccionat amb la cura de qui entén que el menjar no és només una necessitat fisiològica, sinó un mitjà a través del qual es transmet cultura i s'enforteixen els llaços comunitaris. La cuina de Pepita és un poema que beu de temps passats i les aspiracions d'un futur que abraça les seues arrels. En un món on la rapidesa i l'eficiència moltes vegades eclipsen l'apreciació de les tradicions, l'esforç de Pepita per mantindre viva l'essència de l'esmorzar tradicional és un regal per a l'ànima. La seua feina transcendeix l'àmbit del gastronòmic per a convertir-se en un acte de preservació cultural, un testimoni de la importància d'aferrar-se a les pràctiques que ens han donat forma com a societat.

Així, en aquesta ocasió, elevem les nostres paraules d'agraïment a Pepita, dona lluitadora, mestra culinària i guardiana de la tradició. Que la seua tasca continue inspirant a les generacions venideres a apreciar la riquesa dels nostres costums, recordant-nos que la connexió amb les nostres arrels és el punt de trobada per a no perdre la nostra identitat en un món en constant canvi.

Que el seu llegat inspire a generacions futures a valorar l'amor, la tenacitat i la connexió amb les nostres arrels com a pilars fonamentals per a teixir el tapís de la vida.

AIXÍ DONCS, CONSIDERATS I EXPOSATS TOTS AQUESTS FETS, DIGNÍSSIMES AUTORITATS CLAUSTRALS, SOL·LICITE AMB TOTA CONSIDERACIÓ I ENCARIDAMENT PREGUE QUE ES PROCEDISCA A LA INVESTIDURA DE DONYA PEPITA LLADRÓ AMB EL GRAU DE DOCTOR ESMORZARIS CAUSA DE LA FACULTAT DE RELACIONS INTERPERSONALS, PROTOCOL I ACTES GASTROSOCIALS.